

The game is on

The game is on

Larissa Jansen

Schrijver: Larissa Jansen
Coverontwerp: Larissa Jansen
ISBN: 9789463425063
© Larissa Jansen

Sometimes life is an unfair game.
That is why life is life.
Try to make the best of it.
Find a way to play it.
Make your own rules.
Give everything you have.
Always believe you can win the game.

Larissa Jansen

Skyler

Hier sta ik dan... voor een mega paleis. Mijn hart slaat sneller. Sneller dan gezond is... Ik ga dit overleven. Ik ga dit overleven, zeg ik tegen mezelf. Ik loop een stuk verder tot ik word tegengehouden door een wachter. “Wat kom je doen?” “Ik ben hier op uitnodiging van koning Rian”, zeg ik gespannen. Deze zin heb ik het afgelopen maand zo vaak geoefend, ik wil niets fout doen. “Ik wil een bewijs”, zegt de man emotioneel. Van zijn stem krijg ik de rillingen. “Natuurlijk”, ik haal de brief uit mijn zak. Hij neemt het aan en leest het door. “Loop maar door”, laat hij me dan weten. Ik knik beleefd en loop dan door. Bij de ingang van het paleis staan weer wachters, maar deze houden me niet tegen. Waarschijnlijk hebben ze al zoveel meisjes gezien dat ze mij zonder twijfelen toelaten. Ik stap een gigantische hal binnen. Overal staan meisjes. Allemaal opgedoft en in mooie kleding. Wat gaat hier precies gebeuren?! Nadat ik een tijdje heb staan

kijken, komt er een vrouw op me afgelopen. “Hallo, mijn naam is Theresa”, stelt ze zich voor. “Aangenaam, mijn naam is Skyler”, antwoord ik haar. Ook deze zin heb ik ontzettend vaak geoefend.

“Welkom in het paleis Skyler, je bent een van de gelukkigen.” Geluk? Noemt ze dit geluk? Mijn definitie van geluk is anders. Geluk is iets wat je zelf wil. Dat is dit absoluut niet. Ik glimlach beleefd.

“Zoals je ziet zijn er meer meisjes, in totaal zijn er honderd kandidaten.” “Uhm wauw”, weet ik eruit te krijgen. “Maak je geen zorgen vanavond vetrekken er al vijfentwintig.” Een kwart vertrekt vanavond, zal ik daarbij zitten? Aan de ene kant hoop ik van wel, maar de consequenties die dan volgen zijn groot...

“Ik ben een van de coaches.” Ik glimlach weer, nep. “Geniet maar”, dan loopt ze weg. “Haaii”, een meisje met veel make-up op staat plots voor me. “Oh hoi”, zeg ik terug. “Wil iedereen even luisteren?”, klinkt er plots door de luidsprekers. “Welkom!”, gaat de stem verder. Het

zweet breekt me nu al uit. “Vandaag is de eerste test, zoals sommigen al gehoord hebben vertrekken er vijftwintig meisjes, allemaal succes gewenst.” Wat zal de eerste opdracht zijn? Daar kom ik snel genoeg achter... “De eerste test is een test over je persoonlijkheid”, gaat de man verder. Een persoonlijkheidstest? O o...

Hij noemt een stuk of twintig namen op, ook de mijne. “Jullie mogen met Theresa mee.” Ik sta op en loop naar Theresa. “Heb je er zin in?”, vraagt ze. “Ja”, lieg ik weer. Met de groep gaan we naar een grote ruimte.

Theresa legt uit dat we om en om naar een kamer moeten. Als je klaar bent ga je naar de slaapzalen. Natuurlijk ben ik als laatst aan de beurt, waardoor ik lang moet wachten. Ik zit in een klein kamertje te wachten als plots de deur open gaat. Een jongen loopt de kamer binnen. Als ik beseft dat de jongen de prins is sta ik op om een buiging te maken. Of nou ja, dat was ik van plan maar ik verstep me en zak door mijn enkel heen. De prins begint te lachen. Ik

laat mijn hoofd naar beneden hangen. “Kijk me aan”, hoor ik hem zeggen. Twijfelend kijk ik hem aan. Zijn groene ogen kijken me doordringend aan. Ik word er bang van... Zijn ogen zijn zo heldergroen, zo mooi en toch zo beangstigend. Een rilling loopt over mijn rug. “Moet je nog leren lopen?”, zegt hij spottend. Ik zwijg. “Nou?! Ik wil een antwoord.” “Nee”, piep ik, nog steeds kijken zijn ogen me doordringend aan. “Verder iets?”, zegt hij. “Wat bedoelt u?”, mijn stem trilt. “Ik hoop dat jij het eerst vertrekt”, zegt hij dan bot. Hij draait zich om en loopt de kamer uit. Met een knal valt de deur dicht...

Na een tijdje komt Theresa binnen. Ik zit verstijft op de stoel na te denken over wat er precies is gebeurd. “Jij bent.” Ik sta op en loop achter haar aan. We komen in een klein kamertje terecht. “Ga maar zitten.” Ik neem plaats in de stoel die er staat.

Voor me staat een tafel, er ligt een pen op met een blaadje. “Je mag beginnen.”

Ze neemt op een krukje achter mij plaats en ik pak de pen en draai het blaadje om.

Vul uw volledige naam in

Skyler Bloom

Wat is uw leeftijd?

16

Waar komt u vandaan?

Bloosom

Bloosom is een klein dorpje in dit land.

Wie zijn uw ouders?

Mike en Yara Bloom

En zo staan er nog een heleboel vragen over mijn familie. Tranen prikken in mijn ogen, maar ik knipper ze weg. En besluit door te gaan met de vragen.

Wat vindt u van de wedstrijd?

Wat moet ik hier gaan antwoorden dat ik het belachelijk vind?

Ik ben vereerd dat ik gekozen ben, helaas vind ik het wel jammer dat niet iedereen een kans krijgt. Ik zelf ben voor eerlijkheid. En daarom vind ik dat er een eerlijke koningin naast de prins zou moeten komen te staan.

Ziet u uzelf naast prins Kieran staan?

Maar natuurlijk! Het zou een eer zijn om naast hoogheid Kieran te staan. Ik ga ervoor strijden om de lege plaats aan zijn zijde op te vullen

Dit gaat makkelijk.

Na nog een aantal vragen te hebben beantwoord is de lijst helemaal ingevuld.

“Ik ben klaar”, zeg ik. Theresa neemt het blaadje aan. “Ik ben benieuwd naar de uitslag”, zegt ze.

Ik word naar de slaapzaal gebracht. Het is een slaapzaal voor twaalf personen. We moeten onze koffers alvast uitpakken. Ik snap het niet want er worden vijftientig meisjes weg gestuurd die moeten dus hun koffer dan weer inpakken. Ik doe de deur open en direct staren tweeëntwintig paar ogen me aan. “Hoi”, zeg ik een beetje verlegen. Ik loop verder en zie dat er nog één bed over is. Dat is dan mijn bed. Ik loop erheen en plof erop neer. “Heei, mijn naam is Nikki”, een meisje met knalrood haar staat voor me. “Hoi, mijn naam is Skyler”, glimlach ik. “Hij is zo knap”, hoor

ik iemand zeggen. “Wie?”, vraag ik. “De prins, duh”, lacht het meisje. Ze heeft lang blond haar en een smal gezicht. “Oh, duh”, zeg ik. “Heeft iemand hem al gezien?”, vraagt iemand anders. Het is een meisje met kort zwart haar. Niemand antwoordt.

Ik begin mijn koffer uit te pakken tot er plots op de deur wordt geklopt. “Over vijf minuten in de grote zaal”, wordt er geroepen. “Zal de uitslag bekend worden gemaakt?”, vraagt Nikki. Ik haal mijn schouders op. “Kom laten we gaan!”, schreeuwt het meisje met het blonde haar. Met zijn twaalven lopen we naar de grote zaal. Er staan al een heleboel meisjes. “Hij is er”, fluistert Nikki in mijn oor. En ja hoor, als ik goed kijk zie ik prins Kieran. Na een tijdje gaan de deuren achter ons dicht. “Prins Kieran”, zegt een man. Dan loopt Kieran naar voren en pakt de

microfoon. “Goedemiddag dames fijn dat jullie er zijn”, zijn stem klinkt schor. “Ik ga nu de vijftientig namen bekend maken die moeten vertrekken.” Mijn zenuwen beginnen op te komen.

“Riley Wilson.” Het meisje met het lange blonde haar en het smalle gezicht uit mijn kamer begint te huilen. Wat heb ik het met haar te doen. Maar Kieran gaat verder. Nadat er 24 namen zijn genoemd zegt hij enigszins vriendelijk “blijf rustig, alstublieft.” Om me heen huilen meisjes en andere meisjes staan op het punt flauw te vallen. “De laatste die vandaag moet vertrekken is,” ik zucht diep, “Nina Lowing.” Ik zucht van opluchting. Ik mag blijven! Voor nu...

Als Kieran zwijgt beginnen de meisjes om me heen weg te lopen. Verdoofd blijf ik

staan. Ik ben er nog... Als ik een hand op mijn arm voel kijk ik op. “Je bent er dus nog”, zegt een schorre stem. Het is prins Kieran. Direct maak ik een buiging. “Loop je even mee?” Wat? Waarom? “Natuurlijk majesteit.” Ik slik en voel hoe mijn wangen rood worden. Wij zijn de enige in de zaal. Ik loop achter hem aan. We komen in een klein kamertje. “Ik heb je test gezien”, zegt hij terwijl hij door het raam kijkt. “Oké?” “Je liegt alles bij elkaar Skyler.” “Dus?”, zeg ik verontwaardigt, direct heb ik spijt. “Sorry.” “Waarom? Waarom lieg je?” “Denk je dat ik eruit geschopt wil worden? Dat ik wil zien hoe mijn toekomst geruïneerd wordt?”, weet ik na een tijdje uit te brengen. “Nee maar, hoe wil je winnen als je jezelf niet bent?” “Gewoon majesteit.” “En dan je altijd ongelukkig voelen?” “Majesteit ik wil het er niet over hebben”, antwoord ik ongemakkelijk,

starend naar mijn schoenen. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat hij me aan staart. “Ik ken je gevoelens, ik heb ze ook.”

“Waar heeft u het over?” “Toen ik je vanmiddag zag, wist ik dat je anders was. Dit is het bewijs.” “En gaat u me er nu uitgooien?” ik voel een traan over mijn wang rollen. “Natuurlijk niet, ik was onredelijk ik geef je een kans.” Dan begint hij te lachen. “Wat is er majesteit?”, mijn stem klinkt kwetsbaar, gebroken. “Je bent een makkelijk meisje”, antwoordt hij. Wat bedoelt hij? “Wat...” “Denk je echt dat ik medelijden met je heb? Ik heb mijn eigen problemen”, onderbreekt hij mijn zin en dan loopt hij weg. Waarom is hij zo harteloos?

Ik besluit dat ik maar beter naar de slaapzaal kan gaan. Ik moet goed opletten

welke kant ik op ga, het laatste wat ik hier wil is verdwalen. Uit een van de kamers hoor ik Nikki's stem komen. Ik druk de deur open en ze kijken me allemaal verbaast aan. "Waar was jij?", roept een meisje met lang kastanjebruin haar. "Verdwaald", glimlach ik. Dan kijken ze naar het meisje met het kastanjebruine haar. "Natasja zoiets zeg je toch niet?!", lacht Nikki. "Maar het is toch zo?", antwoordt Natasja. "Wat?", vraag ik verward als ik op mijn bed ga zitten. "Dat de prins een player is!" "Ohhh uhm", antwoord ik ongemakkelijk. Ik heb ook al zulke verhalen gehoord. Prins Kieran zou een player, verslaafde en bedrieger zijn. Ik heb het genegeerd in een poging hem een eerlijke kans te kunnen geven. Wat eerlijk gezegd nog niet echt lukt... "We zien het wel", zegt Nikki schouderophalend. "We zijn wel aan hem verbonden hoor",